

Петро Черник – полковник Збройних Сил України. 46 років, кандидат політичних наук, доцент. Перший бойовий досвід – Ірак, 2004 рік. Ворогів називає «московитами», яких треба «умогилувати». Сім'я в Україні. Дружина – філолог, донька – студентка ЛДУФК, володарка чорного пасу з карате Шотокан-До.

Петро ЧЕРНИК: «МИ НЕ МАЄМО ПРАВА НА ПОРАЗКУ»

– Ваші прогнози, пане Петре, впереваж драматичні, хоча насправді вони реалістичні. Кажуть, що дев'ять з них здійснюються.

– На превеликий жаль – це правда. Теперішню російсько-українську війну спрогнозував давно. Ще в далекому 2004 році, перебуваючи в республіці Ірак, де на собі відчув і зрозумів, що таке велика світова геополітика.

У 2008 році захистив кандидатську дисертацію з геополітики, в якій зазначав, що війна з Росією – неминучість. Під час захисту наукової праці виникла гостра дискусія з поважними опонентами, які вважали такі припущення дурницею. Так відбулася моя інтеграція в теоретичну геополітику, яка мало не щодня знаходить підтвердження своїм концепціям, по суті перетворюючись на прикладну науку.

Відколи люди перетворились на планетарне явище, вони постійно воюють. На превеликий жаль, проблему війни, як стверджує історик Ювал Ной Харарі у своїх творах «Людина розумна», «Людина божественна», «21 урок для 21 століття», які рекомендую до прочитання, не вирішено. Проблема хвороб і голоду людина вирішила майже на сто відсотків, а проблему війни, на жаль, ні. Не вирішить і в найближчі десятиліття.

– Пане Петре, на що Ви орієнтуєтесь у своїх прогнозах? Якими джерелами користуєтесь? Чи в усьому покладаєтесь на власну інтуїцію?

– Свої умовиводи будую виключно на логіці. Нікколо Макіавеллі, політичний реаліст, уперше концептуально за своїв політичну систему як реалістичну, дуже жорстоку і страшну. Йому належить відомий вислів: мета виправдовує засоби. Є у нього слушне застереження: якщо хочеш знати, як буде, то вивчи, як було. Чому? Тому що в центрі кожної політичної системи стоїть таке явище, як феномен влади.

Це явище дуже точно описав Джордж Орвел, він же Ерік Блер у романі «1984». На мій погляд, ніхто краще (ще й в художньому сенсі) не дав визначення ідентичності. Якщо є політична система, то в ній влада займає центральне, ключове поняття. А геополітиці, як науці, притаманний лише один закон – так званий фундаментальний дуалізм – боротьба телуро- і таласократії або боротьба сухопутних цивілізацій і морських. А по-простому все зводиться до боротьби за світову владу.

Після Магеллана наша земна куля, образно кажучи, закрилася, як у географічному так і в політичному сенсах. Відтоді склалася множина політичних систем, а отже склалася їхня кінцева мета: має запанувати лише одна система. Але вона не може запанувати в інший спосіб, ніж че-

рез мілітарний – тобто, через насильство. Люди вигадали собі оманливу самоназву «гомо сапієнс». Натомість я запровадив би поняття «гомо мілітаріс».

Карл фон Клаузевіц, один із найкращих військових теоретиків світу стверджував: війна – це продовження політики насильницькими методами. Так влаштовані люди. Така їхня природа. Людина винайшла лук, спис, стрілу, сокиру, аби не лише здобути собі шматок м'яса, але й використати проти собі подібних.

Зараз розв'язати всі проблеми, які накопичилися у світі, в інший спосіб, окрім воєнного, немає.

Найстрашніше, що зробили московити у нинішній фазі людської історії, – вони остаточно перекреслили систему ялтинсько-потсдамських міжнародних відносин, яка вважалася четвертою системою міжнародних відносин. Виникає просте запитання: чи може постати п'ята система в інший спосіб, окрім силового протиборства? Відповідь теж проста: на жаль, не може.

Навіть зараз, через майже півтора року від початку повномасштабної війни, ми дуже хочемо чуда Божого. Воно, в принципі, може статися. Бо, як казав Наполеон Бонапарт, єдиний володар Всесвіту – це випадок. Але навіть якщо цей випадок реалізується і Путін завтра здохне, то коли російська федерація при цьому не дезінтегрується (у московитів не відберуть ядерної зброї, не відсичуть од нафти й газу, і, що найголовніше, якщо щонайменше три покоління не зазнають комплексного очищення від «веліччя» – санації, котрої зазнали німці після поразки третього рейху), то нічого не зміниться. У світі нічого не зміниться, бо нині всі мілітарні запобіжники зняті.

У світі існує 190 країн. Уявімо: що сам Бог пропонує сісти за стіл перемовин і домовлятися про мир, але за географічною градацією українців садять біля росіян. Ви повірите, що в них, образно кажучи, за халявою чобота не буде ножа? Я не повірю. Повернутися в умовно комфортний/мирний 2012 рік неможливо.

– За нашого життя може бути краще, ніж у 2012 році?

– В Ізраїлі воюють мало не щодня, і це не заважає їм мати процвітаючу державу. В ній комфортно, крім місць, де точаться бої. Чому так? По-перше, в Ізраїлі служать усі: чоловіки 32 місяці, жінки – 24. У них є закон, ухвалений ще в наприкінці 40-х років ХХ століття: якщо не служив у війську, то обійняти державну чи навіть виборну локальну посаду, не зможеш.

Ми хочемо виключити мілітарну частину з мирного життя. Це неправильно. Треба розуміти, що мирне життя можливе лише завдяки мілітарній частині. Пацифістами

насправді можуть бути тільки дуже добре озброєні люди, які готові рішуче застосовувати зброю на захист свого: держави, території, домашнього вогнища. Тут, на мій погляд, лежить наша глобальна українська проблема: нам нав'язали ілюзію пацифізму. На жаль, це ілюзія. Я не рекламую війну. Бо війна – це абсолютне зло і немає нічого гіршого і страшнішого за неї. Але досі «гомо сапієнс» не знайшов іншого способу, аби це зло бодай мінімізувати.

– Як довго триватиме нинішня війна? Невже все свідома наше життя?

– Доки не буде створена п'ята міжнародна система (а це на мій погляд, займе кілька десятиліть), вважаю, що на нинішньому відтинку історії це абсолютна неминучість. Нам треба будувати український ЦАХАЛ і готуватися зустрічати наступну війну, звідки вони б не прийшла – московія, афроазійський світ, так званий Глобальний Південь. Хоча я не зовсім вірю, що українці готові прийняти філософію Ізраїлю у воєнній компоненті, але швейцарська модель нам цілком може пригодиться.

– Щоб війна завершилась, треба, щоб росіяни побачили в нас рівню, не сприймали нас, як третій сорт і визнали свою провину?

– Вони цього ніколи не визнають. Це зможе зробити лише третє-четверте покоління москвитів після розвалу постсовєтської імперії, позбавлення її ядерної зброї. Перше і друге покоління москвитів нездатні побачити в нас рівних собі. Доки існують носії «велічія», доти вони не приймуть нашу ідентичність.

«Серце Русі б'ється в Києві» – це базис їхньої схиленої ідентичності. Уся їхня державність – викривлена чи не викривлена, про це можна дискутувати – побудована виключно на одному: їм не подобається бути ордою. Тому має бути стиснена до розмірів 1471 року. Це остання відома історична дата, яка окреслює кордони Московського царства. Бо через кілька років був ліквідований Великий Новгород, як держава.

– Ви вірите, що може народитися таке покоління? Бачите якісь паростки цього процесу?

– Ні, не бачу. Головна світова проблема – ухвалити правильне рішення на розвал московії. Воно у Вашингтоні і в Китаї. Ні там, ні там такого бачення станом на цю хвилину, на найближче десятиліття не видно.

Загалом поділяю передбачення Міністерства оборони України, що на весну можемо вийти на завершення гарячої фази війни. Побутує хибна думка, що коли помре Путін, то щось зміниться. Нічого не зміниться. Приміром, випустять з тюрми Навального, сяде він у президентське крісло і через три, п'ять, десять років буде те саме. Вони апоріорі не можуть вийти з циклу своєї штучної ідентичності. Мають спрацювати згадані п'ять принципів. Чи зараз почався історичний контекст передумов для втілення цих принципів? Почався. Питання лише в тому, коли Господь та історія приладнають геополітичні шестерні таким чином, аби вони закрутилися в правильному напрямі. Що робити нам? Повторюю: після завершення цієї фази війни треба нарешті будувати український ЦАХАЛ.

У 2012-13 роках, коли в Європі великою війною навіть не пахло, Австрія та Швейцарія провели референдум щодо відміни системи обов'язкового військового призову. Її скасування не вдалося. Вони дурніші за нас? Навіть Гітлер не відважився атакувати Швейцарію. Чому? Цю країну за рішенням Віденського конгресу 1815 року «нейтралізували», тобто, вивели з геополітичної гри. Але тоді швейцарці збудували одну з найпотужніших моделей власного захисту. До речі, Швейцарія є величезний виробник найрізноманітнішої зброї: від артилерійських установок до мікроелектроніки. Це дуже потужний воєнний хаб. А система відповідальності щодо військової служби та підготовку мілітарного резерву найжорстокіша у світі. За ухилення від виконання конституційного обов'язку – служби у збройних силах – можна потрапити до в'язниці на тривалий час.

– Існує думка, що наприкінці року Захід штовхатиме нас до переговорів з Росією.

– Не знаю, як буде насправді. Ставки настільки високі, що дати точний прогноз вкрай важко. Як повернути Донбас, якщо воєнне управління російської армії все ще доволі ефективно? Як би зневажливо ми до них не ставились, вони воюють достатньо вміло. Неможливо захопити Донбас, не засипавши його десятками тисяч тонн снарядів і шеститонними бомбами типу GBU 57, які можуть скидати американські бомбардувальники B1 «Лансер», B2 «Спїріт» і B52. Але як ці літаки можуть там виконувати бойові завдання, я не розумію. Наразі це неможливо.

Якщо хтось вивчав воєнну історію I і II світової війни, то добре знає, що Донбас у лоб ніхто ніколи не брав. Можна спробувати, але покласти 200 тисяч людей – це божевілля. То чи можливе повернення на умовну лінію 24 лютого 2022 року? Знову ж таки, не беруся робити прогнозів, однак спробую знайти аналітичну конструкцію. Такий сценарій може бути. Голландці воювали 80 років проти іспанців. 1648 року за результатами Вестфальського миру отримали незалежність. Упродовж 12 років так званого великого перемир'я готувалися обидві сторони. Зрештою голландці таки взяли своє.

Чи такий сценарій перемовин – катастрофа? Як на мене – ні. Ворог поставив собі завдання ліквідувати Українську державу, але не зміг цього зробити і не зробить. Точка повернення вже пройдена. Але де ховається формула, яка остаточно має реалізуватись, я не знаю.

– Чи можна говорити про «замороження» війни?

– Чіткої відповіді наразі не маю. Я пояснив, чому Донбас вкрай важко звільняти у воєнному сенсі. Крим взяти легше. Потрібні лише далекобійні ракети і хороша авіація, адже Крим – це півострів. Міст – під воду і так, щоб його не змогли відбудувати. Треба цю конструкцію тримати під постійним вогневим контролем. Усі паромні переправи, баржі мають бути під вогневим контролем. Ракета AGM 158 дозволяє це робити, бо її дальність ураження – 910 км,

бойова частина – пів тонни. Щоправда таких ракет треба матисотні, а не десятки. І все, що є в Криму, починаючи від залізничних вузлів, закінчуючи воєнними базами, – нищити й нищити. Небо закрити за допомогою F16. Іл76, які летять, – збивати і за кілька місяців Крим задихнеться.

– Якщо нам не дають зброю, то таким чином по суті штовхають до переговорів. Яким бачите подальший розвиток ситуації?

– До певної міри перебуваю у своєрідному глухому інтелектуальному куті. Бо є нерозв’язувана головоломка тотальної поразки Росії на полі бою – умовно, вихід на кордони 1991 року – та її розпаду. Розпаду не можуть допустити. Якби в Росії був такий собі збірний Немцов, то його б уже посадили у крісло президента рф. Треба віддати належне Путіну. Він зумів в особливий спосіб організувати навколо себе оточення імперців. Про реальний стан справ у його оточенні ми не знаємо. Ми займаємося ворожінням, а не реальними оцінками процесу ухвалення рішень. Вони добре вміють ховати й зберігати інформацію.

Припустімо, що ми вийшли на кордони 1991 року, для московії замаячила класична воєнна поразка. Однак ядерна війна не почалася, а наш споконвічний ворог ступив на шлях розпаду. Але проблема в тому, що такий банальний розпад неприпустимий. Розум, який розв’яже цю геополітичну проблему нашої перемоги і всього цивілізованого світу – проблему нерозпаду Росії, – насправду буде геніальним. Можливо, штучний інтелект допоможе? Не знаю. На мою думку, ця складна експертна робота у Сполучених Штатах триває. Але, схоже, що американці ще не знайшли згаданої мною формули. Цивілізований світ не хоче розвалу Росії. Очікують поразка режиму, яка, найімовірніше, буде.

Для нас стихійний розвал Росії – це катастрофа. У них неминуче почнеться громадянська війна. Вона не може не початися при тих високих ставках, які робить Путін і Ко. Куди подінуться мільйони бжеженців?

Вони посунуть до нас і волатимуть: «Браття, прастіте! Ета не ми, ета Путін!» Ми їх не пробачимо, але і Європа їх до себе не прийме. Європа нам скаже: «Вибору нема! Хочете грошей, підтримки, то забирайте їх». Китай їх теж не прийме. Надто далеко. Росіяни проживають на 10 відсотках своєї географічної території. Їм належить 17 млн км²: Сибір – 13 млн км² і 33 млн людей, а решта 4 млн км² – це європейська частина, де мешкає 100 млн населення. Зрозуміло, що почнеться бійня. Невже будемо кулеметними чергами зупиняти жінок і дітей? Звісна річ, не будемо.

– Серби не їздять відпочивати в Хорватію, росіяни теж туди не їздять. І росіяни з сербами знають, що там нарobili свого часу. То чому вони подадуться до нас після всього, що накоїли?

– Вони мислять в інший спосіб, ніж ми. На них не можна дивитись крізь європейські окуляри. На них не можна дивитись, як на людей. Росіяни-московити не пройшли стадію гуманізації. Для них не існує жодних правил і законів. Це страшна проблема. Особливо для нас.

Існує й інший сценарій. Цілком вірогідний. Йдеться про тактичну ядерну зброю. «Вагнерівці» були на ядерному складі «Воронеж 45». Це дуже тривожний сигнал.

У росіян є 74 пускові установки з РЗБМ «Воєвода» і УР 100Н. Ця потужна зброя може нести ядерну боеголовку вагою 20 мегатонн. А ще мають 28 ракетноносіїв, розміщених на підводних човнах тощо. Чи можна все це взяти під контроль? Не скажу, що це легка операція, але американська 101 дивізія «Клеочучих Орлів», яка має необхідні за-

соби для повітряного десантування на 800 км вглибину території з гелікоптерів типу «Супер Сталіон», за кілька тижнів може це все взяти під контроль.

З відкритих джерел відомо, що у росіян є щонайменше 6,5 тис ядерних боезапасів до гармат класу «Піон», «Гіацинт» і Д20. Йдеться про снаряди типу ЗБВ2, ЗБВ3, ЗБВ4. В одному такому снаряді схована така енергія, як у навантажених тротилом 50-ти залізничних вагонах, котрі вибухнули одночасно.

Пригожин продемонстрував, що захоплювати ядерні склади можливо. У світі знайдеться чимало усіяких сил, угруповань, які в момент політичного колапсу в росії захочуть захопити зброю такого типу.

Орвелл відпочиває. Зараз правил у світі немає. Моральність втрачена. Ось підірвали нелюди греблю в Каховці, і що? Де цивілізований світ? Висловили стурбованість? ООН не працює, ОБСЄ теж.

– А якщо вони наважаться завдати по Україні тактичний ядерний удар, то відповідь буде?

– Мені важко сказати, якою вона буде. Але відповідь обов’язково буде. Однак не наша. Та найголовніше: чи дійде до цього?

Згадаймо історію. 1962 рік, Карибська криза. Ядерні ракети на Кубі готові до завдання удару. У 1945 році вибухнула перша ядерна бомба. Народилось поняття «годинник судного дня». Група інтелектуалістів, математиків порахували, що людство 1962 року було за дві хвилини до ядерної катастрофи. І це при тому, що Хрущову персонально нічого не загрозувало. Кеннеді зумів його переконати, аби він продовжував будувати Советський Союз. Зараз стрілки цього уявного годинника переведені на тридцять секунд уперед. Вони показують, до півночі залишилось півтори хвилини. Путін приречений. Він це знає. Хрущову ніхто міжнародної кримінальної справи не «клеїв». А Путін знає, що якщо програє, то він мрець. Чи існує точка неповернення в його голові?

Четверта система міжнародних відносин зруйнована, а тому правил немає. Є інерційний західний світ і єдина відносно працездатна організація під назвою НАТО, щоп-

равда є питання стосовно Угорщини. Решта міжнародних організацій не дієві. Чиновники лише проїдають хліб. Найвища зарплата в ООН. Це так званий неприбутковий сектор. Там люди отримують шалені гроші і просто виконують певні алгоритми. Для того, щоб запрацювали міжнародні інституції, «гомо сапієнс» має збудувати нову систему, п'яту, а вона не постане в інший спосіб, окрім як через світову війну, або через каскад великих війн, які перманентно тривають. Індійсько-пакистанський конфлікт не вирішиться у мирний спосіб. Попри те, що пакистанці – це ті ж індуси, але які прийняли іслам і розмовляють на урду, а індуси спілкуються на хінді. А ще є Афганістан. З 70-х років минулого століття там воюють і не можуть зупинитися. Є проблеми Таміл-Ісламу, Шрі-Ланки, Тайваню. Карабаський конфлікт наразі заморожений. З 1974 року Європа має заморожений кіпріотсько-турецький конфлікт, заморожене ірландське питання. Нам, українцям, треба знайти формулу, як вижити, як будувати таку систему оборони й захисту, щоб під час наступних геополітичних цунамі, які неминучі, ми не мали тих страшних наслідків російської агресії, які маємо зараз.

Треба повернутися в реальність. Світ прекрасний, ми всі любимо життя. Але повторюю: тільки добре озброєні люди, які готові чинити опір ворогові, можуть бути пацифістами. Семюелеві Кольту, винахіднику найвідомішого револьвера приписують фразу: «Господь створив усіх вільними, а Семюел Кольт зробив усіх рівними».

– **Останнім часом складається враження, що московитам критично важливо вийти на яексь перемір'я.**

– Наразі це неможливо. Як мінімум, весь південний плацдарм маємо повернути і всі передумови для цього складаються. Стара лінія розмежування з воєнного погляду – це складна головоломка. Як її долати, якщо в московитів зберігається достатній рівень управління військами? А якщо Путін завтра помре, то хто наступний? Хтось з його оточення? Патрушев, Шойгу, Бортніков? Вони такі ж, як і він. А Пригожин ще більший україножер, ніж Путін.

– **Що може стати для Росії «чорним лебедем», який прилетить у кремлівське віконечко?**

– Можливо, щось на кшталт метеорита, який летів у 2013 році в їхню стратегічну зону в районі Челябінська, де зосереджений їхній головний бойовий потенціал, особливо ядерної зброї. Я іронізую, але сподіваюсь на щось таке.

Якщо смерть Путіна запустить ланцюжок розпаду Російської Федерації і американці це сприймуть, то тоді ми видихнемо. У протилежному разі, можливо, треба буде приблизно по тій старій лінії розмежування розміщувати великий миротворчий контингент ООН. Якби він там був одразу після 2014 року, то нинішня війна точно б не розпочалась. Це ймовірний сценарій, абсолютно не катастрофічний, тому не треба його боятися. На Кіпрі досі стоять війська ООН по лінії розмежування кіпріотів, турків і греків. Однак я твердо наполягаю за повернення кордону 1991 року. Але я реаліст, не фантаст і не кажу того, що хтось хоче чути.

– **Бандера казав, що з росіянами в нас нема спільної мови.**

– Нема і не буде. Наприкінці 19 століття Василь Ключевський, їхній історик, ретельно дослідивши імперську Росію, прийшов до висновку: Росія – загроза Україні, Україна – загроза Росії. Залишиться один. Цей висновок кінця 19 століття був зроблений на основі ґрунтовного аналізу.

– **Чи можуть Україні завдати удари ті, кого ми вважаємо партнерами?**

– Згадаймо класичний вислів Черчилля: немає вічних союзників, немає вічних ворогів, але є вічні національні інтереси. Америка має свої національні інтереси, Британія – свої, Польща – свої, Туреччина – свої. У спину б'ють слабким, а не сильним. Якщо ви озброєні, і в бою знаєте, де ворог, то ви не дозволите йому зайти собі за спину, в запілля, бо тоді одразу програєте.

Ми, українці, унікальні. Надто емоційні. У нас або все зрада, або все перемога. Маємо розуміти, що світ, міжлюдська реальність, маґма наших стосунків – це тіні і півтіні. Тут лежить правда. І от дотримуватися цієї золотої середини ми досі не навчилися. Нам чомусь хтось постійно щось винен. Та ніхто нам нічого не винен! З 1991 року ми отримали колосальний ядерний потенціал – третій у світі, колосальний технологічний потенціал. Де він? Кажуть, на тих, хто програв, можна вішати всіх собак. Але Януковича обрали ми. Тож питання знову до нас. І ми чомусь нескінченно ділимо владу і себе. Держава росте з коріння, з народу. Єдиним джерелом влади є народ.

– **Якщо західні партнери не дають нам достатньо зброї, щоб ми успішно повернули свої території, то як це розцінити?**

– Захист національних інтересів кожного світового гравця – це його персональна справа. Перемагають сильніші. У риториці геополітики такі моральні поняття, як зрада, «кидок» – некоректні. Якщо хочемо вигравати, то вмикаймо глибоке раціо. У тому, що називається глобальною боротьбою за світ, за панування в ньому, звичайна пересічна людина не стоїть. Її там, на жаль, нема. Пора нарешті засвоювати ці уроки.

У нас зараз, за тисячу років, з часів Святослава, з'являється унікальний історичний шанс. Чому він унікальний? До прикладу: початок буремних 20-их років ХХ століття у нас 3 чи 4 українських держави і щонайменше п'ятеро зовнішніх ворогів: білогвардійська росія, більшовицька росія, панська Польща, Австро-Угорська імперія, німці! А ще й міжусобиця. Також невідомо, як би тоді склалося, якби Вудро Вільсона не переконали, що Україна не має мати своєї незалежності. Не буду вдаватися в історичні нюанси, але все могло скластися по-іншому. Однак історія не знає умовного способу.

А тепер ми маємо свою державу, якою б вона не була. Ми зазнаємо ревізії нашим одвічним ворогом. Ми вперше у своїй історії маємо консолідовану підтримку всього

цивілізованого світу і, найголовніше, англосаксів. Зараз унікальний шанс вирватися з тамтешнього цивілізаційного лона й повернутися туди, де нам є місце, у європейське. Але держава – це кров і залізо, а свобода – це вістря мечів., які проливають кров. І знову повторю: ці висновки треба нарешті засвоювати. Треба включати все, що можемо: інтелект, силу, щоб цей історичний момент, який зараз складається нам на користь, був використаний.

– **Не хочеться бути 300 спартанцями, які загинули.**

– Це легендарний військовий міф. Насправді спартанців було не 300, а шість тисяч. Але завдяки їхньому подвигу була зупинена перша азійська навала на Європу з Персії.

Полнобляють казати, що росіяни тупі. Це помилка. Бо ті, хто будує геополітичну концепцію «обраності», хто творить інтелектуальну стратегію ідеології Третього Риму – це люди аж ніяк не дурні. А брак моральності не заважає їм бути інтелектуалами.

– **Коли є інтелект, але немає серця – це біда і загроза для світу.**

– Однозначно. Повернімося до ядерного жупела. Хрущову нічого не загрозувало, а Путіну загрожує. Якби Гітлер мав ядерну бомбу, чи застосував би її? Безумовно. Чи це змінило б хід війни? Ні, вона б продовжувалась. Наведу цікаву, на мій погляд, аналогію. Алан Тюрінг розкрив секрет шифрувальної машинки «Енігма», якою користувалися німці. Однак британці не поспішали дешифровану інформацію використовувати відразу. Вони проаналізували, що її треба буде використати тоді, коли бойовий потенціал союзників буде нарощений настільки, що перемога стане неминучою. Математики порахували, що якби Тюрінг не зламав «Енігму», то війна тривала б ще два роки і це коштувало б 14 мільйонів життів. Так само, як при застосуванні ядерної бомби. Американці підраховували, що кожного дня вони втрачали 1400 солдатів. Японці в полон не здавалися, а їхні жінки гинули зі своїми дітьми. Якщо такий тип бойових дій вестися й надалі, то це ще 2,5 мільйони жертв. А загиблих у Хіросімі й Нагасакі – 200 тисяч. Акцентую: рішення про застосування атомної бомби ухвалювали люди. У якому становищі вони перебували? Адже йшлося про жахливу смерть від радіації. Я воював пліч-о-пліч з американцями. Для них неприпустимо стріляти в цивільних. Звісно, на війні всяке буває, ніхто не святий. Винятки є всюди. Просто у москвитів цинічність та аморальність – це правило, на відміну від цивілізованого світу. Тому вони такі небезпечні. «Хароших руских нет». Лише коли пройдуть санацію три покоління москвитів, тоді вони, можливо, стануть людьми.

– **Наразі дії москвитів ми ділимо на корисні та некорисні для нас.**

– Так. Вони є уособленням абсолютного зла. Це рідкісне явище. Таким абсолютизованим злом були нацисти. Комуністи і сучасні рашисти також. 1995 року Джохар Дудаєв уперше висловився про абсолютизацію рашизму-русизму. Мені дуже подобається його вислів: «Московська п'ятьма розвіється тоді, коли зійде українське сонце». І воно сходить. Тільки, дай Боже, нам розуму все це витримати. Так, ми заплатимо дуже високу ціну, але в нас з'являється глобальний історичний шанс, яким треба скористатися.

У нас немає іншого вибору, ніж тримати стрій. Війна екзистенційна. Москвити не можуть завдати нам класичної військової поразки, тож вдаються до того, що вміють в історичному сенсі робити найкраще – сіяти жах, паніку і терор серед мирного населення. Об'єктивно нічого нового. Починаючи від знищення Києва в 1240 році і закінчуючи Голодомором – безпрецедентним геноцидом українсько-

го народу, чого планета Земля ще не бачила. Вони ніколи не змиряться з існуванням нашої нації.

Окрім того, я не вірю, що там можливий бунт знизу. У них немає такого історичного досвіду, хіба що повстання Пугачова у часи Катерини, який утопили в крові. Більше вони такого досвіду не мають. Українці ж тільки в 21 столітті зробили дві так звані революції.

Звичайно є у них нібито успішна революція (заколот!) большевиків. Але від перестановки доданків сума не змінюється – одна імперія замінилась на іншу. Бунт знизу можливий тільки тоді, коли його підтримує частина еліт. Вітається все те, що погано для московії – збільшення нашої «бавовни» і наростання хаосу. Однак на передачу влади Путіна вплине тільки результат боротьби між «вежами» кремля. Вона зараз у дуже гострій фазі. Питання лише в тому, чим вона закінчиться.

– **Що намагався Шойгу знайти в Північній Кореї?**

– На початок війни москвити мали на складах від 15

до 20 мільйонів артилерійських боєприпасів різних калібрів, які практично вичерпані. Тож вони шукають допомоги навіть у Північній Кореї, яка володіє чималим арсеналом. Однак плече доставки боєприпасів звітліла дуже довге – майже 10 тисяч кілометрів. Штатний залізничний ешелон – це близько 50 вагонів, а якщо врахувати інтенсивне навантаження на рейкове полотно, то виникають складні технологічні проблеми. Московити, звісно, можуть отримати у Північній Кореї якусь кількість боєприпасів, але цього буде недостатньо, аби зламати хід війни.

– Чи восени буде більше ракетних обстрілів?

– Думаю, що так само. Збільшити рівень обстрілів для московитів буде проблематично. Не думаю, що вони зможуть повторити перший день війни. Тоді було понад 120 ракетних пусків. Найбільший показник за грудень – 230. На жаль, вони зуміли розширити ракетобудівництво. Передусім виготовлення таких ракет як Х-101, 3М14 «Калібр», а також поставили на конвеєр найдошкульніших «Кинджалів». Вони накопичують боєкомплект. Філософія захисту одна – нарощування протиповітряних засобів і кожному дбати про власну безпеку, наскільки це можливо.

У московитів є потенціал виробництва ракет перелічених вище класів у межах від 60 до 80 щомісяця. Окрім того, на конвеєр поставили й ракети ближньо-середнього радіусу дії. Так, Х59 може завдавати ударів на відстані до 300 кілометрів, її бойова частина доволі важка – в межах 300 кілограмів. Під загрозою залишається лінія розмежування, адже найважча ракета Х22 з 960 кг бойової частини може здолати відстань до 600 км. А це дуже небезпечно. Разом з тим, запас цих ракет рано чи пізно закінчиться, а виготовляти їх далі вони не зможуть. Технологічні ланцюжки з виготовлення цієї зброї деградували. Однак не закривається технологічний потенціал. Він може закритися тільки тоді, коли будуть знищені ланцюжки отримання мікроелектроніки. А в сучасному капіталістичному світі це практично неможливо.

– Що слід розуміти під поняттями «тил» і «глибокий тил»?

– Немає різниці, якщо йдеться про ракетні удари. «Кинджал» – це 5 тисяч кілометрів. Вся територія України. Прилетіти може будь-куди. Дещо складніший для наведення Карпатський хребет – є магнітуда самих гір. Наведення ракети, закладання в неї польотного завдання – це надзви-

чайно складна робота. З огляду на те, що існує множина гірських складок і долин, то прокласти в цьому регіоні точний маршрут дуже важко. Але я не кажу, що це неможливо.

– Чи існує військова доцільність завдання ракетних ударів по території України? Це просто брутальний терор проти мирного населення з метою його деморалізації, чи щось інше?

– Воєнної потреби не було, немає і не буде. Московити й далі тероризуватимуть мирне населення. Вони не можуть змиритися з тим, що ми, українці, вирішили будувати свою незалежну, процвітаючу країну без них. Це для них жахливий сон. Вони розуміють, що московська імперія неможлива без українців. Це і є засадничою причиною цієї війни. Ми продемонстрували рішучий опір. А вони застосовують свою класичну тактику терору, яку використовували упродовж століть.

То ж маємо нарощувати протиповітряну оборону. Однак пам'ятаємо, що стовідсотково небо закрити не можна. Треба розуміти, що людиноподібний звір хижий і не збирається здаватися. Він може бути тільки знищений. Напередодні сакральних дат ворог особливо лютує.

– Як можна прокоментувати атаки українських БПЛА на Москву?

– Вони доцільні. Однозначно. Це елемент гібридної війни. З подіями на фронті ці атаки поки що не пов'язано. Якщо буде півтора десятка таких атак упродовж кількох тижнів поспіль (бажано щодня упродовж кількох місяців), то матимемо якийсь результат. Наразі відбувається промацування ППО московитів. Росія досі в числі світових виробників зброї, однак після ревізії системи ППО доквуж Москви покупці їхньої зброї добряче задумуються, чи варто купувати таке обладнання. У висліді це потягне за собою деградацію ракетного комплексу та інших радіоелектронних засобів ерефії, втрату необхідних кремлю фінансових ресурсів.

– Деякі політичні та військові аналітики стверджують, що війна зайшла в глухий кут, відтак треба шукати політичне рішення.

– Ми не перебуваємо в глухому куті. На мій погляд, ми знаходимося у зоні воєнної рівноваги, перебуваємо у третій стадії класичної індустріальної війни. Йдеться про перемелювання сил і засобів противника до того моменту, коли у нього закінчатся ресурси.

У цьому сенсі маю стриманий оптимізм. Великий євроатлантичний світ (передусім англосаксонський) на нашому боці. І рано чи пізно їхні ресурси виявляться суттєво більшими, ніж ті, які має росія. Запас міцності у неї ще доволі великий. Але за червень ми винищили 688 ствольних установок. Це практично 10 бригад. Якщо усвідомити, що досі на 95 % маємо війну артилерії, то нами зроблено колосальний крок вперед. Рано чи пізно настане момент виснаження противника. А діяти методами советського генерала Жукова, який кидав тисячі людей на мінні поля під час Другої світової війни, ми собі дозволити не можемо. Динаміка наступу з нашого боку, а не з їхнього. Це взагалі феномен: менша армія наступає на більшу. Є відомий воєнний постулат: той, хто наступає, втрачає більше живої сили й техніки. Ми заперечуємо цей принцип. Противник втрачає суттєво більше. Треба набратися терпіння і дочекатися перелому. Виграють ті, у кого міцніша сила волі, більше прагнення та мотивація до перемоги. Ми не маємо права на поразку. Якщо капітулюємо, нам влаштують глобальний геноцид.

**Юлія БОРИСКО,
Вікторія О. РОМАНЧУК**

